

Møller særlig har fremført, en ganske særlig Rolle. Men ogsaa for de andre, hvis Ansøgninger for Tiden ligger inde og har ligget inde et Aar eller to Aar, og som burde komme til Afgørelse i den nærmeste Fremtid, ja, for dem i det hele, som vil komme i Fremtiden, spiller det ganske den samme Rolle, om man skærer de 800 Kr. ned til 540 Kr., og min Kritik er der lige berettiget.

Nu sagde den højtærede Sundhedsminister med Hensyn til det foreslaaede Tillæg, at Kommunerne vilde ikke faa nogen ny Byrde, nogen Merudgift i den Anledning, og at jeg maatte have misforstaaet Lovforslaget, naar jeg gik ud fra, at Kommunerne kunde komme til at betale lige saa meget eller mere, end de nu gør, da der udtrykkelig staar i Lovforslaget, at Kommunerne kun i særlige Tilfælde behøver at give en Tillægshjælp til vanskelig stillede. Ogsaa der har Ministeren misforstaaet mig. Jeg sagde, at det maaske kan fortolkes saaledes, at det kun er Undtagelsestilfælde, og i saa Tilfælde betyder jo denne Supplementshjælp ikke ret meget; men saa kan det jo heller ikke nytte at henvise til, at de 540 Kr. kun er Grundbeløbet, som der kan føjes en hel Del til. Men jeg sagde endvidere, at hvis Bestemmelsen blev fortolket liberalt af Kommunerne, og Ministeriet gav Tilslutning til en saadan large Fortolkning, hvis den virkelig blev anvendt i stor Udstrækning, ja, saa vilde man, blot man kom op til, at 50 pCt. af Invaliderentynderne fik kommunal Tillægshjælp, være ved Nulpunktet med Ministerens Beregning som Grundlag — nemlig 300 000 Kr. i Merudgift for hver 10 pCt. af Invaliderentyndere, der faar denne Tillægshjælp — og kommer man op over de 50 pCt., vil der komme en Merudgift. Det er, hvad jeg har sagt. Det nævnte Udtryk er altsaa elastisk, det kan fortolkes og praktiseres paa meget forskellig Maade. Gik Lovforslaget igennem, maatte jeg naturligvis ønske denne Bestemmelse praktiseret paa den liberalest mulige Maade, men efter de Udtalelser, som er fremsat fra min Side, og som Ministeren altsaa har misforstaaet, som saa meget andet, sagde Ministeren, at herefter vilde det være nødvendigt at skærpe dens Formulering. Det gør mig meget ondt, at — ikke mine Ord, men Ministerens Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt, nu skulde føre til yderligere Skærpelse. Men saa forsvinder ganske vist i tilsvarende Grad den Argumentation, som Venstres Ordfører jo

særlig dvælede ved, at der dog kan gives betydelig mere end de 540 Kr.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen erkendte, han skulde indrømme, sagde han, at han ikke havde gengivet det Stau-ning'ske Lovforslag rigtigt. Ja, dermed kan vi vist saa lade det være nok, saa er der ikke mere at disputere om, det var det, jeg havde bebrejdet det ærede Medlem, at han ikke havde gengivet det rigtigt. Hvad Moralen angaar, mente det ærede Medlem, at Hensyntagen til Landets økonomiske Bæreevne ogsaa var et Stykke Moral. Det er jeg ganske enig med ham i, ogsaa det Ministerium, jeg tilhørte, tog det Hensyn, men paa andre Omraader, end det ærede Medlem og hans Parti synes at være tilbøjelige til. Det ærede Medlem talte om dem, der „betaler“ Invaliderentyndelsen, skilte dem, der modtager Nydel- sen, og dem, der betaler. Det var det, jeg vendte mig imod, og det vil jeg gøre fremdeles. Det er den sædvanlige Deling, som vi kender fra „Skatteborgeren“, som vi kender fra den reaktionære Side: man deler Samfundet i de ydende og de ydende, og saa vender man det i Regelen paa Hovedet, lige omvendt af, hvad der er den naturlige Opfattelse. Deroverfor gjorde jeg gældende, at alle er ydende, ogsaa de ulykkeligt stillede Invalider, alle, der gennem deres Skatter, direkte eller indirekte, betaler til Samfundet, er ydende.

Meget har der ikke været, hverken i den ærede Venstreordførers eller i den højtærede Sundhedsministers Udtalelser, her i Aften at svare paa. Jeg tror, jeg har svaret paa de enkelte Realiteter, jeg har opfanget, og dermed skal jeg for mit Vedkommende lade Sagen gaa til Udvalg og haabe paa en saadan Udvalgsbehandling, at det Lovforslag, der maatte komme ud deraf, bliver væsentlig forskelligt fra det, der nu foreligger.

Johannes Lou: Gennem Taagen i det ærede Medlem Hr. P. Munchs Foredrag gik der en lysende Stribe, og den var mig meget tiltalende. Det ærede Medlem sagde, at den nuværende Lov er slet, uhyre slet. Men da det ærede Medlem saa kom til Argumentationen, stod han jo ligefrem og drejede paa Femøren for at faa en Kritik frem overfor den Nedsæt- telse, der er bragt i Forslag. Jeg vil nu gerne tillade mig at spørge det ærede Medlem: Er det ærede Medlem enig med os i, at en Reduktion skal der til, eller er det ærede Medlem ikke enig med os deri?